

TUMMAPUKUIINEN MIES



VIRVE

MÄKIKANGAS

TUMMAPUKUIINEN MIES

VIRVE MÄKIKANGAS

TUMMAPUKUINEN MIES

© 2018 Mäkikangas, Virve

Kustantaja: BoD Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-0299-4

1

Hämärässä huoneessa makasi mies niska tuettuna. Polvessa hänellä on kipsi. Tuo kipsissä oleva jalka on nostettu koholle suuren tyynyn päälle. Hän makaa sairaalassa yhden hengen huoneessa. Mies on vielä tajuton, mutta hänen silmäluomensa liikkuvat rauhattomasti.

Käytävältä kuuluviin kolahduksiin ja kiireisten askelien kopinaan, pian hän kuitenkin herää. Hän aukoo silmiään ja koettaa saada katseensa kohdennettua seinällä olevaan pyöreään kelloon. Kello näytti aikaa kymmenen yli kahdeksan.

Miehen suu ja huulet olivat todella kuivat. Hän koettaa kostuttaa kuivia huuliaan kielellään, mutta huulet olivat liimautuneet toisiinsa kiinni. Hän katseli ympärilleen ja koetti kääntää päätään, mutta tuki ei anna niskan kääntyä, vaan pitää sen lujasti otteessaan. Hoitaja astui ovesta sisään hämääseen huoneeseen ja sytytti kirkkaan kattovalon.

”Jaahas, sitä ollaan täällä herätty.”

Hän tulee vauhdikkaasti miehen sängyn reunalle.

”Mikäs on vointi?”

Hoitaja alkaa säädellä infuusionesteen tippumista. Potilaalle oli ryhdytty antamaan suonensisäistä nestehoitoa.

”Voisitteko sammuttaa tuon pirun kattovalon ja missä hitossa minä olen?”

Mies yritti kovasti saada äänensä kuulumaan, mutta tuo yritys oli vain vaimeaa köhinää.

”No eipäs olla äreänä. Sairaalassahan sitä ollaan. Olitte autokolarissa.”

Hoitaja touhuilee nyt lakanoiden ja tuon tukea antavan korkean tyynyn parissa.

”Antaisitteko vettä?”

Mies yrittää saada sanotuksi, mutta alkaa samalla köhimään kuivaa kurkkuaan selväksi. Hoitaja ojentaa mukin, jossa on pilli. Mies ottaa toisella kädellään mukista kiinni, kun hoitaja yrittää alkaa auttamaan miestä juomisessa. Mies ajattelee, ettei ole mikään lapsi sentään ja luo tuiman katseen hoitajalle. Hoitaja hieman loukkaantuu miehen katseesta ja ojentaa selkänsä suoraksi. Hän antaa miehelle yöpöydällä olleen pienen muovimukin. Mukin sisällä kolisi kaksi vaaleaa särkylääkettä. Hoitajan äänensävy oli muuttunut hieman kovemmaksi.

”Teillä on paha aivotärähdys. Jalkanne on jouduttu kipsaamaan polvesta. Lääkäri tulee pian kertomaan tarkemmin.”

Hoitaja poistuu ripeämmin huoneesta, kuin sinne saapui. Samalla hän läimäyttää valokatkaisimesta valot pois.

Hämillään oleva mies jää hämärään huoneeseen taas yksin. Hän ei todellakaan muista mitä hänelle on sattunut. Kamala päänsärky ja väsymys tuntuivat miehestä sietämättömiltä.

Noin puolentunnin päästä edellisen hoitajan käynnistä, lääkäri saapuu toinen hoitaja kintereillään. Tämä hoitaja napsauttaa valot päälle miehen sängynpäädyssä olevaan seinävalaisimeen. Valo on onneksi himmeä. Nyt tuo mies sängyssä on tyytyväinen valaistukseen.

”Ilari Manner, syntynyt 1.4.1985.”

Arvokkaan oloinen vanhempi mieslääkäri katseli silmälasiansa yli vuoroin sängyssä olevaa miestä ja vuoroin kansiota kädessään.

”Saitte kovan iskun vasempaan ohimoon, josta johtui lievää aivojen turvotusta.”

Taas hän katsoo miestä silmälasiansa yli.

”Sitten teillä on todettu pieni hiusmurtuma ensimmäisen kaularankanikaman sekä myös toisen kaularankanikaman okahaarakkeissa.”

Jälleen pitkä katse kansioon ja vain pikainen vilkaisu potilaaseen.

Mies, Ilari Manner, yrittää aukaista suutaan kysyäkseen lääkäriltä omasta tilanteesta, mutta lääkäri jatkaa.

”Oikean polven patellajänne oli irronnut, joten tämä jouduttiin kiinnittämään tibiaan, sääriluuhun, uudelleen kiinni. Tästä johtuen on asetettu kipsi, jota joudutte pitämään noin kolme viikkoa.”

Nyt lääkärin katse on jäänyt kiinni kokonaan tuohon hänen kädessään olevaan kansioon.

”Milloin...” Ilari yrittää tiedustella, mutta lääkäri jatkaa.

”Olette tarkkailussa sairaalassa ainakin viikon. Hyvää illan jatkoa.”

Lääkäri kääntyy kohti huoneen ovea hoitaja perässään. Ilari lukee hoitajan katseesta, että tämä ilmeisesti tulee vielä käymään potilaan luona. Ilari jää jälleen yksin hämärään huoneeseen.

Valo valaisee Ilarin takaa seinältä vain heikosti. Vasemmalla puolen oleva tuoli nurkassa, ikkunan vieressä, näkyy juuri ja juuri kun silmiään hieman siristää. Ilari sulkee silmänsä. Olo on väsynyt, joten hän ajattelee nukahtaa hieman, toivoen olevansa virkeämpi herätessään. Ehkä sitten hän muistaisi jotain.

Kevyestä unestaan hän säpsähtää hereille. Aivan, kuin huoneessa olisi joku. Hän katselee ympärilleen

ja huomaa hahmon istuvan nurkassa olevalla tuolilla.

”Kuka hitto siellä?”

Ilari tiedustelee ja yrittää samalla siristellä silmiään nähdäkseen paremmin.

”Onkos miehellä omatunto puhdas, vai painaako jokin?” Tuolilla istuva tummapukuinen mies tiedustelee matalalla äänellä Ilarilta.

”Mitä helvettiä? Kuka sinä olet?” Ilari yrittää samalla nostaa itseään hieman parempaan asentoon, jotta näkisi istujan paremmin.

”Onko sinulla mahdollisesti osuutta sattuneeseen tapahtumaan?” Taas tuo mies utelee ja nousee seisomaan.

Nyt Ilari näkee miehen hieman paremmin. Mies on tummatukkainen ja pukeutunut mustaan pitkään takkiin. Takin kaulus oli nostettu pystyyn. Hiukset peittivät miehen silmät. Hämärässä Ilarista näyttää siltä, kuin miehellä olisi kahdet kasvot. Kasvot tuntuivat muuttuvan miehen pään liikkuesssa. Tai siltä Ilarista vaikutti. Hän yritti hieroa silmiään, jotta näkisi tuon oudon kyselijän selvemmin.

”Kuka helvetti sinä olet ja mistä tapahtumasta sinä oikein puhut?”

Hän yritti nousta istumaan, mutta lakana tuntui vain luistavan Ilarin takamuksen alla. Hän ei saanut nostetuksi itseään yhtään ylemmäksi. Päinvastoin,

hän tunsu itsensä liukuvan vain alaspäin sängyn päällä.

”Sinun täytyy miettiä tarkoin kysymystäni.”

Tummapukuinen mies korjaa hieman takkiaan ottaen samalla askeleen kohti ovea. Hän kulki hitaasti Ilarin sängyn jalkapäädyn ohitse kohti huoneen ovea. Ilarista näytti siltä, että tuon miehen liikkuminen oli kuin sulavaa liukumista. Mies katosi verhon taakse, joka roikkui katosta kiinnitettyjen verhotankojen varassa. Verhotangot olivat asennettu kiertämään sängyn ympärille ja nyt verhot oli siirretty Ilarin sängyn jalkopäihin. Ilari koetti seurata katseellaan miehen liikkumista, mutta ei tuo mies jatkanut matkaansa kohti ovea. Oli kuin hän olisi jäänyt verhojen taakse. Ilari kääntyi yöpöytään päin löytääkseen jotain tai jonkin esineen, millä voisi koettaa siirtää verhoa. Pöydälle oli ilmestynyt pieni pokkari. Teoksen nimi oli SairasLoma ja sen kannessa irvisteli karneasti tuijottava pääkallo kultahampaan kanssa. Ilari kurottautui ottamaan tuon pokkarin pöydältä ja heitti sen kaikin voimin kohti verhoa. Verho heilahti, mutta ei sen takana ketään näyttänyt olevan.

”Mihin hittoon sinä katosit!”

Ilari tivasi tuolta mystisesti verhon taakse kadonneelta mieheltä.

Tapahtumien taustalla on kahden miehen perustaman konsultointialan yrityksen houkutteleva ostotarjous, josta osakkaat eivät ole täysin samaa mieltä, mutta josta eivät voi kieltäytyäkään. Mikä on todellinen motivaatio yrityskaupalle? Tilanne johtaa toisen osakkaan kuolemaan ja toisen vakavaan onnettomuuteen. Onnettomuuteen joutunut mies ei muista lähiajan tapahtumia. Hänen luonaan sairaalassa vierailee tummapukuinen mies, jonka kysymykset vain sekoittavat miehen mieltä lisää. Miehen on lähdettävä selvittämään totuutta tapahtumien keskiössä olevalle rantatalolleen. Totuutta ympäröi vaikeasti selvitettävä mielen, valheiden ja manipuloinnin vyyhti.



9 789528 002994